

אתלטיקה קלה

כולם רוצים לנסוע

נוסחת הפלא להתעוררות אתלטית ול- השגת הישגים ושיאים באתלטיקה קלה נתי- גלתה השבוע מחדש - נסיעות לחוף-לארץ. ענף ספורט רדום ומפגר בישראל כמו ה- אתלטיקה הקלה גילה בשבועות האחרונים ניצנים של שיגשוג והתקדמות.

שוב התברר כי כאשר מאחורי חוט ה- מטרה של הרצים יש לא רק ידיעה קטנה בעתון אלא גם כרטיס נסיעה להתמודות בינלאומית בחוף-לארץ, מגיע אליו הרץ יותר מהר, הקופץ לגובה מתאמץ להגיע אל הרף ביועו שקפיצה זו עשויה להביאו עד לגיאקארטה או לפחות עד אנקרה.

ניצחונם המוחלט של אתלטי ישראל בי- התחרות הבינלאומית שנערכה השבוע עם אתלטי תורכיה באנקרה ההוכחה לכך.

מיקדמה לגיאקארטה. בשני ימי ה- תחרויות, בחום לוחש של 34 מעלות כ- כמה מהספורטאים הישראליים סובלים מ- חום וממחוסים, הצליחו הישראליים לכ- בוש חמשת אלפים צופים תורכיים בסערה. פרט לצופים, כבשו הישראלים גם 14 מקו- מות ראשונים מתוך 19 המפגשים ש- נערכו, ושברו שלושה שיאים ישראליים.

יאר פנטילט, שהגיע רביעי בריצת 1500 מטר, אחרי שלושה רצים תורכיים, הצליח בכל זאת לשבור את השיא שהוא עצמו הציב באולימפיאדת רומא, קבע שיא חדש - 3:58.6 דקות. חנה צדיק שברה את שיאה בריצת 800 מטר לנשים ואלו רביעיית ה- רצים הישראליים קבעה שיא חדש במירוץ שליחים 4x400 מטר.

ברור שאין ללמוד מהישגם המצויין של הישראלים באנקרה על סיכוייהם במישחקי אליפות אסיה בגיאקארטה. עד כה הצליחו חמישה אתלטים (פנטילט, גרודזינובסקי, גלעד, ניצני וזוהר) ואתלטית אחת (מרים סירדנסקי) לעבור את דרישות הסיווג של גיאקארטה. אולם מה שמעודד יותר היא רוח הלחימה והשאפתנות הספורטאית ש- באה לידי גילוי מפתיע בתורכיה.

כדורסל

האלופים

שום צילום או הסבר לא יוכלו לתאר נאמנה את אשר התרחש בליל שבת האחרון על מגרש הכדורסל הצר והמונח של מכבי תל-אביב. רק הקלטה של קולות הצופים, שהיו במשך קובע האליפות בין מכבי תל-אביב להפועל חיפה, הוכל לעשות זאת. כאלף חובבים שביניהם היה ייצוג מכ- בד לנערות וזהר בשמלות הדורות, נדחסו לפינות המגרש, הקימו במשך שעה וחצי רעש וצחחה שאסילו 60 אלף צופים מאי- טויון רמת-גן, לא יצליחו לעשות כמותו.

כאשר החלו כדורסלני מכבי את המשחק בקצב רצחני, העלו מיד את קולות הקהל לאוקטבות הגבוהות. כשהמאזן הראה עשר נקודות למכבי - כבר צרח הקהל אחוז האקסטזה: "מכבי! מכבי! 12 נקו- דות והקהל שואג: "מאה! מאה!" כעבור חמש דקות, כשהתוצאה הייתה 18:4 למכבי, יצא הקהל, ברובו חסידי מכבי, מדעתו. מחיאות כפיים קצובות, עקוק "לא לתת!" ו"עוד אחד!" שיעבו בייחוד את כדורסלני הפועל חיפה ואת מאמנם אברהם שניאור.

הקהל והשופטים. אלא שהפתחה ה- רצחנית רצחה את כדורסלני מכבי עצמם. אחרי חמש דקות ושאריו סחוטיו כוחות, הירפו את הקצב, הניחו ליריביהם להתאושש, להשחית את מאזן הסלים, אף להשיג יתרון. הפעם השתמש הקהל בקולותיו כאשר התייפאים עמדו לקלוע לסל קליעות עוני שיו. לפני כל קליעה כזו בקעו שריקות וצווחות אימים, שגודו שלם של יולדות אחוזות צירים לא היה מתבייש בהן. התמרמר כדורסלן הפועל חיפה, אברהם המ, בהפסקה: "מה יש? האליפות צריכה תמיד להיות בתל-אביב!" הרגיע אותו חברו לקבוצה, מזרחי, שלא שותף במשחק מחמת פגיעה: "אין דבר, גם ככה אנחנו מנצחים אותם!"

בסיום, כשהתל-אביבים זכו באליפות ה- ליגה בכדורסל, בנצחם בתוצאה 63:55, היה ברור שהתייפאים אינם כופים עליהם, אלא על הקהל והשופטים. שכן המכות ה- יחידות שהיו על המגרש היו בין חמו לבין אחוז הצופים. ואילו בנדרסקי הטיח לפני הסיום את הכיור בבכו של השופט שאלתי, אל, עשה תנועה, המכונה "תנועה מורחית", לעברו של הקהל.

סטודנטים

שירת סטלנים

בירושלים רוחת האימרה כי יש שני סוגי תלמידים באוניברסיטה: סטודנטים ו- חברי מפא"י. את ההבדל בין השניים הגדיר לאחרונה בטאון התאחדות הסטודנטים פ- האתון.

"לאחרונה חדרה התרבות אפילו לתא ה- סטודנטים של מפא"י, וזה כבר מעניין," כותב פ-האתון.

"לתא נכבד זה יש בטאון הנקרא רמזור. פרפורי מדור השירה בבטאון זה קובעים ברכה לעצמם. באהרה אנו מלחים את ההעזה האקספרסיבית המאיינות את המדור. גם הצלחנו לגלות נוסחה: איך להדפיס שיר ברמזור - בלי הרבה קשיים ומאמץ.

למשל, יש ספר שכתב איש בשם טולסי טוי והנקרא אנה קרנינה. סופר עברי בשם דב קמחי עשה מן הספר תמצית עלילתית, בעזרת תרגום פרים נבחרים מהספר של אותו טולסטוי. לוקחים את הספר הזה, פותחים אותו סתם, לא חשוב היכן, ל-

(המשך ממעמד 11)

של פסנתרן הלהקה, ברייאן קנט (23). לתמר לא הפריעה העובדה כי ביל (22) השאיר אחריו אשה אנגליה ושני ילדים. ברייאן סרב לגלות את מצבו המשפחתי.

בריחה בחצות. שתי הבנות החליטו לעשות צעד נועז. בחשכת לילה ארזה כל אחת מהן מזודה קטנה, דחסה לתוכה מספר דברי לבוש. השתיים נפגשו בדיוק בחצות פתח הבית בו גרה להקת הטוויסט. בי רחוב הירקון 297. המשפחות המופתעות חיפשו במשך יומיים את הבנות האבודות.

בראשם של הוריי תמר עלה הרעיון שמה מתגוררת בתם עם חברי להקת הטוויסט, עליה הירבתה לספר להם. הם איתרו את הכתובת, מצאו את הבת בדירה, במצב לא נעים. האב הוועם חטף מספרים, שהיו מונחות על שילחן סמוך ובתנועות טטופות גור את שער בתו, עליו היתה כל גאחתה. "עכשיו," צעק, "בחדאי לא יתעסק אתך הגוי יותר." תמר ההמומה נגררה בכוח לביתה והוטל עליה מאסר-בית.

למחרת הגיע גם אביה של רוקי לדירת הטוויסט. הלהקה הפיעה באותו ערב בבג-

תמר שטיינברג וביל קרומפטון

ברייאן קנט (ימין) ורוקי מור

לאהבה - רגליים ורקדות

עתיאולגה. האב לא התעצל, הזעיק את אחיו ובמכוניתו מיהרו ליהרו השניים למקום ה- הופעה. הם הגיעו דקות מועטות לפני ש- רוקי עלתה על הבמה, כדי לבצע את חלקה בתוכנית.

האב, המוועז מהאחירה התרבותית של המקום, ברח כל עוד נפשו בו מן האולם, כדי לא לראות בחרפת בחו. הדוד, לעומת זאת, תפס את רוקי, החל להכותה מכות נמרצות לעיני הקהל המשולהב. ועקוטיה אילצו את הטחיסטרים להפסיק את התוכ- נית עד שיירגעו הרוחות. רוקי פחדה, סר- בה לצאת את האולם. הדוד לא היסס, הד- מין את המיטרה, כדי שתעוור לו לחלץ את בת אחיו מ"קן הפריצות".

הדוד לא בא. אפשר היה לחשוב ש- בזה נגמרה הפרשה. אולם ביל התאהב ב- תפקיד המאהב הרומאנטי. הוא הופיע ב- דירת הוריי תמר, כשבידו זר פרחים ענק, הבטיח להתגרש מאשתו ולשאת את בתם.

ההורים ורקו אותו, היה כנה הרבה יותר, האוהבת האמינה לו בכל לבת. ביל עזב את הלהקה וחזר ללונדון. במשך חודש העדרו לא רק שתמר לא קיבלה את הבשורה המיו- חלת על גרושיו, אלא אף לא מכתב.

ברייאן, לעומת זאת, היה כנה הרבה יו- חר עם רוקי. הוא הודיע לה שאינו רוצה להתסבך בצרות נוספות ולכן עליו לעזבה. בינתיים הוא מתנחם בזרועותיהן של נצי- רות אחרות ברחוב דיונגוף בתל-אביב.

לפעמים זה אחרת. לשתי הבנות לא נותר אלא להשתתף בשמחתה של שושנה חאוונה, שנישאה החדש לבחיר לבה, טומי שו, מתופף הלהקה האינדיבידואלית השונגעים ה- זרים (השולח הזה 1271). אותו פגשה בי- נסיבות דומות בעת ביקור הלהקה בארץ. "חבל שלא רקדנו עם האינדיבידואלים," אמר רה תמר, "כפי הגראה הם יותר נאמנים."

משל עמד 123. בחרים איזה משפט, לא חשוב. למשל, "הסוסים המכוסים זועה, ה- מיוגעים מן המרוץ האחרון, הורחקו מן המקום ע"י נערי האורחת, ואחד אחר אחד הופיעו הסוסים החדשים לתחרות שהיתה צריכה להתחיל אותה שעה." נותנים איזה כותרת, לא חשוב. למשל "דור הולך". מנקדים ומחלקים לשורות קצרות, סתם, כדי שיהיה כתוב כמו שיר. שולחים לרמ- זור, רמזור מדפיס. ראה, למשל הדוגמה הנ"ל ברמזור מספר 6, אדר תשכ"ב.

מאחר שטולסטוי היה סופר גדול, ש- כתב ספרים גדולים, הרי שאין סוף לאפ- שריות, וחוף מזה היו עוד סופרים. למה לא לנסות לעשות שיר רמזורי מאיזה טולסטו?

נוער

טוויסט החתונה

אולם קולנוע נונה בגבעתיים היה מלא מפה לפה. היה זה בעת הופעתה הראשו- נה של להקת הטוויסט האנגלית, המב- קרת עתה בארץ. בשיא ההופעה, כאשר הקהל השתולל ורקד לקצב הטחיסט, ביקש מנהל הלהקה ביל קרוימפטון, מבנות מת- נדבות לעלות על הבמה, לרקוד עם בחוריו את הריקוד הסוער.

להפתעתו עלו שתי בנות צעירות וחיני- ניות. אחת שחורה והאחרת בלונדית. היו אלה תמר שטיינברג (17) מרמת-יצחק ורוקי מור (16) מגבעתיים. השתים השתלבו יפה במיקצב, זכו להערצת הקהל וחברי הלהקה, נתבקשו בו במקום להמשיך ולהופיע אתם.

אך הקסר בין הנערות לאנגלים לא הצ- טמצם בסגרת הטחיסט בלבד. בין תמר למנהל הלהקה התפתח רומן סוער. רוקי, שלא רצתה לפגור, הצליחה לרכוש את לבו

קדמת. להרוס כל באמת את כל עכו, לא רק החומות. לחרוש אותה, ואחריכך לבנות שם עיר חדשה לגמרי. ולקרוא לה תל-אביב, או בתים, לא משנה.

אסונות

תאונה בסרדינה

משלחת ניצני משרדי החוף, החקלאות ו- העבודה, שיצאה לפני כשבועיים לסרדיניה, לא היתה זוכה, כרגיל, לכיסוי נרחב ב- עתונות ולא היתה מגיעה לידיעתו של ה- אורח ברחוב. אולם השבוע דיברו בה הכל, הסיבה שהוציאה את המשלחת מאלמוניותה של והללתה אותה לכותרות היתה פגיעתה של אחת מחברותיה, אשת שר החקלאות, רות דייץ.

לאחר שלושה ימי סיורים, הגיעה המכו- נית בה השתמשו חברי המשלחת, פיאט 600, לכפר נאורי. בין נוסעיה היתה גם גברת דייץ (41), מנהלת משכית, שנסעה לראות שם את תעשיית-הבית המפותחת. באחת הפניות החדות איבד חבר המש- לחת, שנהג במכונית, אורי קפלן, את ה- שליטה על ההגה, והפיאט התהפך. רות נפ- צעה, הוטסה ארצה משנתברר כי מצבה חמור.

בבדיקה ראשונית הסתבר כי יש לה שני שברים בקרסול ובעקב רגלה השמאלית. למרות שהשברים נותחו בהצלחה, אפפה ארשת דאגה את פני צאת הרופאים.

הדבר שהדאיג את הרופאים היו הכאבים החזקים בגבה, שלא איפשרו לה להניע את הגוף. הם חששו לשבר בחוט השדרה, הגורר אחריו שיתוק מוחלט.

כאשר החלה אתמול הפצועה להתנועע, נשמרו הרופאים ובני המשפחה לרחות. שכ- ניה בצעה, מכריה וידידיה הרבים, שמחו יחד עם.